

မြေပူလဲသွယ်

နှလုံးသားမိုင်တိုင်အမှတ်
တစ်ထောင်ငါးရာ

အခန်း (၁)

မြူးကြွသော တေးဂီတသံနှင့်အတူ ရောင်စုံဆလိုက်မီးလုံးတွေကလည်း တီးလုံးသံနှင့်အပြိုင် မှိတ်ချည် လင်းချည်။ ရောင်စုံပြန့်ကျဲနေသည့် လူ ရောင်စုံကလည်း ကိုယ့်အုပ်စုနှင့် ကိုယ်။ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု။ တချို့ကျတော့ လည်း နှစ်ယောက်တည်း တီးတိုးစကားဆိုလျက် တချို့ကျတော့ နှစ် ယောက်သုံးယောက်။

အားလုံး လူငယ်တွေချည်း ပျော်တဲ့ပွဲဟု ဆိုရမည့် အခြေအနေထဲမှာ မြပ ချုပ် သူမ မြင်လိုတွေ့လိုသူကို ရောင်စုံလူများကြားမှာ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေ နှင့် ဝင့်ခနဲ ဝင့်ခနဲ အပြေးအလွှား ရှာဖွေကြည့်နေသည်။

တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ။

တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်။

မြပချုပ် တွေ့လိုမြင်လိုသူကိုက မမြင်မတွေ့ရသေး။ နေချို့က ဒီလိုပွဲများကို နှစ်သက်လေ့ရှိသူ မဟုတ်။

တည်ငြိမ်သောအသွင်ဖြင့် အေးချမ်းစွာနေတတ်သူ။ နေချို့က ရုပ်ချော သလို သဘောလည်း ကောင်းသည်။ နေချို့ဆိုလျှင် မိန်းကလေးတိုင်းက စိတ်ဝင်စားကြသလို အလေးလည်း ထားကြသည်။ ထိုသူတွေထဲမှာ မြပချုပ် လည်း အပါအဝင်ပါ။

မြပချုပ်နှင့်နေချို့ အခြေအနေကလည်း တရားဝင်မဟုတ်သော ချစ်သူ တွေ။ ဒါကို နေချို့လည်း သိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မည်

ဟု မြေပျက်ပျက် ထင်မထားခဲ့ပါ။ သို့ပါသော်လည်း လက်ရှိ အခြေ အနေမှာ တော့ မြေပျက်ပျက် ထင်မှတ်မထားတာတွေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ တစ်နေ့မှာ နေချို ဆိုတာ မြေပျက်ပျက်ရဲ့ ချစ်သူဖြစ်ရ မည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချထားခဲ့သမျှ အခုတော့ မြေပျက်ပျက် ရင်ကွဲဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ရလေပြီ။ မိန်းကလေးတွေ အဖြစ်ကလည်း သေချာတွေးကြည့်ရင် ရယ်စရာလည်းကောင်းသလို သနားစရာလည်း ကောင်းသည်။ နေချိုတို့လို ယောက်ျားတွေက စိတ်ကြိုက်ဆော့ကစား နိုင်သည်။ ဒါကို မြေပျက်ပျက် ကိုယ်တိုင်လည်း သိသည်။ ခံစားနားလည်ပါလျက် မြေပျက်ပျက်ကိုယ်တိုင်က နေချိုနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံရသည့် အပေါ်မှာ သာယာ ကြည်နူး နေမိတော့ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်မမြင်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူ တစ်ဖက်သားက လှောင်ပြောင်ရယ်မောစရာ၊ သနားစရာ ဖြစ်နေတာကို လည်း မတွေး။

သူမ အတွေးထဲမှာ နေချိုဆိုသည့် လူတစ်ယောက်တည်းကို ထည့်ထား မိသည်။ ဒီတော့ မြေပျက်ပျက် လှုပ်ရှားကြံစည် တွေးတော စိတ်ကူးယဉ်သမျှ အားလုံး နေချိုနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည့် အပြုအမူတွေချည်း ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့ ပါတီပွဲကို နေချို လာမည်ဆိုတာသိ၍ မြေပျက်ပျက်ကိုယ်တိုင်လည်း သူမ ကိုယ် သူမ အလှဆုံး ပြင်ဆင် ခြယ်မှုန်းလာသည်။ ပျော့ပျောင်း အိန္ဒြေသော အနက်ရောင် ဝတ်စုံလေးက ဝင်းဝါသော ပြားချပ် ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ် အလှ ကောက်ကြောင်းကို အလှပ အသက်ဝင်ဆုံး ဖန်တီးပေးထားသည်။

ခွာမြင့် ဖိနပ်ချွန်ချွန်လေးနှင့် ကြိုးသေးသေးလေးတွေ ရှုပ်ထွေးစွာ လှပ နေသော ဖိနပ်လေးက မြေပျက်ပျက် ၏ ဖြူနုသော ပန်းနုရောင် ခြေချောင်းအလှ လေးကို အလှဆင်ယင်ထား၏။

နားမှာ ရွှေရောင် နားကွင်းကြီးကို ဆွဲထားပြီး လည်မှာလည်း ရွှေကြိုးမျှင် မျှင်နှင့် စိန်ပွင့်သေးသေးလေး တစ်လုံးထဲ မြုပ်ထားသည့် လော့ကက်လေး

ဖြင့် တွဲဝတ်ထားသည်။

ကျောလယ်ထိ ရွှေညိုရောင် ဖြောင့်စင်းနေသော စတက်ဆံပင်လေးတွေက အဖျားနားလေးမှာ ကပ်ပြီး ခွေလိပ်သွား၏။ ခြုံငုံပြီးဆိုရလျှင် ဒီနေ့ မြပချုပ် သိပ်လှနေသည်။

ထိုအလှကို နေချိုဆိုသည့် ရွှေမင်းသား သတိပြုမိသွားစေချင်သည်။ အဲဒီနောက်မှာ မြပချုပ်ဆိုတာ နေချိုရဲ့ လက်ထပ်မည့်သူအဖြစ် ရဲဝံ့စွာ တက်လှမ်းဂုဏ်ယူ လိုက်ချင်သည်။ ဒါ မြပချုပ်ရင်ထဲက ဆန္ဒနှင့် လောဘလေးများဟု ဆိုလျှင်လည်း မမှားပါ။

ဟော...

မြပချုပ် မျက်ဝန်းအစုံမှာ အရောင်လက်သွားသလို နီရဲထူအမ်းသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံကလည်း ကျေနပ် ခြင်း ပီတိဖြင့် ပြုံးမိန့်သွား၏။ သူမ အကြည့်တွေက တစ်နေရာထဲမှာ စူးစိုက်သွားသည်။ တခြားဘာကိုမှ မမြင် တော့။

မြပချုပ် မျက်ခုံးထဲမှာ နေချို တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကွက်ပြီး မြင်နေမိပေမဲ့ နေချိုက တစ်ယောက် တည်းမဟုတ်။ သူ့နားမှာ နေချိုမျက်နှာကို ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်နေသည့် နေချိုရဲ့ ချစ်သူ ပက်ထရစ်ရှာ ရှိနေ သည်။

နှစ်ယောက်တည်း တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် ဘာတွေပြောနေကြသည် မသိ။ နေချိုက ပက်ထရစ်ရှာ မျက်နှာကို ပြုံးလျက် ငုံ့ကြည့်လိုက်တာ မြင်ရတော့ မြပချုပ်ရင်ထဲ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း အခံရခက်သွားသည်။

တကယ်ဆို မြပချုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း နေချိုရဲ့ အလိုလိုက် အရေးပေးခြင်း ခံရသူတွေထဲက တစ်ယောက် အပါအဝင်ပါ။ မြပချုပ် မျက်နှာညိုလျှင် မနေတတ်သော နေချိုက မြပချုပ်က သူ့ကို စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ပြီး မခေါ်မပြောဘဲ ပစ်ထားလျှင် သူက မြပချုပ်ကို အမြဲလို အရေးတယူ ချော့မော့

တတ်သူ။

အို... သူဟာ မြေပျက်ရဲ့ ချစ်သူပါ။

မြေပျက်ကို သူ ချစ်တာ စိတ်ဝင်စားတာ မြေပျက် သိသည်။ မြေပျက် ဆိုးနွဲ့သမျှ ပြုံးပြုံးနှင့် အလိုလိုက် တတ်သူ။ သူ့မျက်လုံးအကြည့်တွေကို မြေပျက် နားလည်သည်။ သူ့အပြုံးတွေကို သူမ မြတ်နိုးသည်။

သူ ချစ်တာကို မြေပျက် သိသလို မြေပျက် သူ့ကို မြတ်နိုးတွယ်တာ တာကိုလည်း နေချို သိသည်။ ဒါနဲ့များ ဘာဖြစ်လို့ မြေပျက်ကိုထားပြီး ပက်ထရစ်ရှာဆိုသည့် မိန်းမနှင့် စေ့စပ်လိုက်ရ သနည်း။

နေချိုလို လူချောတစ်ယောက် အနေနှင့် ပက်ထရစ်ရှာလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်လိုက် ခြင်းမှာ လုံးဝမဖြစ်သင့်သော ကိစ္စဖြစ်သည်။ ပက်ထရစ်ရှာက မြေပျက်ဆိုသည့် သူမလောက် လှတာလည်း မဟုတ်။ မြေပျက်ထက်လည်း အသက်ကြီးသေးသည်။

လူကလည်း သေးသေးညက်ညက်နှင့် စကားပြောကောင်းသည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ပက်ထရစ်ရှာက တကယ့်လူကြီးလေး တစ်ယောက်လို မိဘစီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ဦးဆောင်နိုင်သူ။ အရောင်းအဝယ် ကျွမ်းကျင်သည်။ စီးပွားရေး လာဘ်မြင်သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း အထည်ချုပ် စက်ရုံကို ဦးစီးနေသည့် ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာ တစ်ယောက်။ နေချိုနှင့် ငယ်ငယ်လေးထဲက သူငယ်ချင်းဟု ဆိုသည်။

မြေပျက်နှင့် ပက်ထရစ်ရှာကို နေချိုကိုယ်တိုင် မိတ်ဆက်ပေးတုန်းကလည်း ထိုအတိုင်းပဲ ပြောခဲ့သည်။ အခုကြမှ ဗြုန်းစားကြီး နေချိုနှင့် ပက်ထရစ်ရှာ စေ့စပ်လိုက်သည်ဆိုတော့ မြေပျက် အသက်ရှူရပ်မလို ဖြစ်သွား ၏။

ပက်ထရစ်ရှာနှင့် နေချိုဟု တွေးလိုက်တိုင်း မြေပျက် မယုံကြည်နိုင်။

"နေချို့"

"ဟော... ပချုပ် လာလေ"

နေချို့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ချိန် ပက်ထရစ်ရှာက အရင်ဦးအောင် မြပချုပ်ကို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပြုံးရယ်နှုတ် ဆက်ခေါ်ငင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ကြည့်ပါဦး ပချုပ်က သိပ်လှတာပဲ ချို့ရယ်၊ ဒီနေ့ပွဲမှာ ပချုပ် အလှဆုံးပဲ ထင်တယ်"

ပက်ထရစ်ရှာက နေချို့ဘက်ကို လှည့်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို မြပချုပ် သဘောမကျ ပါ။ ပက်ထရစ်ရှာကို မြပချုပ် မုန်းသည်။ သူ့ကြောင့် နေချို့ကို မြပချုပ် လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးရတော့မည့် အဖြစ်ကို တွေးမိလျှင် ပက်ထရစ်ရှာကို ကမ္ဘာအပြင်ဘက် တစ်နေရာ ရောက်အောင် ဆွဲယူလွှင့်ပစ်လိုက်ချင်မိသည်။

"တစ်ယောက်တည်းလား ပချုပ်"

"နေချို့ဟာ ဘယ်နှယောက် မြင်နေလို့လဲ"

ရင်နာစွာ သူမ မေးလိုက်တော့ နေချို့က မြပချုပ် နှစ်သက်မြတ်နိုးလှသော အပြုံးလှလှဖြင့် ကလေးငယ် တစ်ယောက်လို နှုတ်ခမ်းစူပြီး မျက်နှာညိုသွားသော သူမကို ကြည့်ကာ ကြည်သာရွှင်ပျစွာ အသာအယာ ရယ် မော ပါသည်။

"ဆောရီး... စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ တို့က ပချုပ်မှာ တခြားအဖော် ပါလာမယ် ထင်လို့ပါ"

"ပက်ထရစ်ရှာ"

"ဪ... ဇွန်မီ"

"ဟိုမှာ ပက်ထရစ်ရှာကို တွေ့ချင်လို့တဲ့ လူတစ်ယောက် စောင့်နေလို့"

လိုက်ခဲ့ဦး"

"အဟင်း... ဟင်း ချို ခဏနော်၊ ပချုပ် ချိုနဲ့ စကားပြောနေဦးနော်၊ ပက်ထရစ်ရှာ သူနဲ့ ခဏလိုက်သွား ဦးမယ်"

"ကောင်းပါပြီဗျာ"

ပက်ထရစ်ရှာ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲပြီး ဇွန်မီက မြပချုပ်တို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ရှိရာကို ခေါ်သွားချိန်မှာ မြပချုပ် ရင်ထဲက အလုံးကြီး ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွား၏။ ရင်ထဲက တင်းကျပ်မှုတွေ အနည်းငယ် ပြေလျော့သွားကာ သူမ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရှိနေသော နေချိုမျက်နှာကို ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစွာ စူးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ နေချိုကလည်း လှပသော မြပချုပ်၏ မျက်နှာလေးကို ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအရာဖြင့် သူမကို တုံ့ပြန်ငေး ကြည့်နေပုံက အသည်းယားစရာ။

အခန်း (၂)

မြပချုပ်သည် မှောင်ရိပ်ထဲမှနေကာ လူအများဖြင့် စည်ကားပျော်ရွှင်နေသော ဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပရာ နေရာကို ဂူငိုငိုစိုစို စူးစိုက်ငေးကြည့်နေသော်လည်း မျက်လုံးထဲမှာ ဘာကိုမှ မမြင်မတွေ့။ မည်သည့် အသံဗလံ ကိုမှ လည်း မကြား။

သူမ ဘဝတစ်သက်တာတွင် အကြီးမားဆုံးသော မှားယွင်းမှုကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်လိုက်မိ ရပါပြီကော ဟု တွေးကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခါးနေအောင် မုန်းတီးရွံရှာ စက်ဆုပ်သွား၏။

သူမ ဘာတွေလုပ်မိသနည်း။

သေချာသည်ကတော့ မြပချုပ် တစ်သက်တာတွင် နေချို့ကို စွန့်လွှတ် ဆုံးရှုံး လိုက်ရခြင်းပင်။ သူမကို နေချို့စိတ်ထဲမှာ အထင်မြင်သေးစွာ မုန်းတီးသွားတော့မည်။ သူမကို မြင်တိုင်း သူ့ပါးကို ရိုက်ခံတာကို သတိရနေမည်။

ဘယ်လောက်များ နာကြည်းကြေကွဲစရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ အဖြစ်အပျက် တွေပါလိမ့်။ မြပချုပ်အတွေး ထဲကို ဖျတ်ခနဲ အိုးရစ်ရောက်လာတော့ မြပချုပ်မှာ သူ့အဖြစ်ကို နာကြည်းမဆုံးချေ။

မြပချုပ်၏ သူငယ်ချင်း အိုင်းရစ်ကို ရဲတင်းလွန်းသည်။ အရှက်နည်းလွန်းသည်ဟု လူတိုင်းက ထင်ကြ သည်။ ဒီလိုထင်အောင်လည်း အိုင်းရစ်က အနေမတတ်။ လူတိုင်းကို အလွယ်နှင့် ခင်တတ်သည်။ အကူအညီ လို လျှင်

ပေးသည်။ တွဲသွားတွဲလာ ယောက်ျားလေး အဖော်များသဖြင့် အိုင်းရစ်ကို ဘယ်သကမှ အကောင်းမပြော။

မြပချုပ်ကိုယ်တိုင် အိုင်းရစ်ထက်ပင် ဆိုးနေပြီလားဟု တွေးကာ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ဒေါသထွက်လာ၏။ ယူကျုံးမရစ်တ်ဖြင့် ရင်တစ်ခုလုံး မွမွကြေ နေသည်။

မြပချုပ်သည် သူမကိုယ်သူမ မုန်းသည့်အတွက် အားလုံးကို မုန်းသည်။ နေချိုကိုလည်း မုန်းသည်။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကိုလည်း မုန်းသည်။

စင်စစ် သူမအချစ်တွင် နူးညံ့ညင်သာသိမ်မွေ့ခြင်း ဟူ၍မရှိ။ ကိုယ်ချစ် မြတ်နိုးသူကို ရယူပိုင်ဆိုင်လိုသော လောဘများဖြင့်သာ မိမိသာ အပိုင်ရရ မည်ဆိုသော တစ်ဖက်သာကို ပိုင်စိုးလိုသော ဆန္ဒများဖြင့် ပူလောင် နေ သောအချစ်မျိုးဖြစ်သည်။

အခု သူမ ရှုံးပြီ။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ အရှက်နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို သူမ အင်မတန် ချစ် မြတ်နိုးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ခြေဖဝါးအောက်မှာ အပိုင်းပိုင်း ကျိုးပြတ်ကာ မြူမှုန်ဖြစ်စေခဲ့ပြီ။

သူမ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

အခုချိန်ကြမှ စောစောက အချိန်တွေကို ပြန်မလိုချင်တော့ပါဟု ပြော၍မ ရတော့။ နောက်ဆုံးတော့ မြပချုပ်သည် ဘယ်လိုမှ သူမစိတ်ကို ထိန်းချုပ် နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ အနားတွင် ရှိနေသော ပန်းအိုးလေးကို ဆွဲယူကာ မြေပေါ်သို့ စိတ်ရှိလက်ရှိ ပစ်ပေါက်ရိုက်ခဲ့ခြင်းဖြင့် သူမ၏ ရူးသွပ်သွား လုမတတ် ခံစားနာကျင် ကွဲကြေနေရသော စိတ်ကို ထွက်ပေါက် ပေးလိုက် ခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ် နိဂုံးချုပ်လိုက်၏။

"မုန်းတယ်... မုန်းတယ်၊ နေချို့ကို မုန်းတယ်"

"ကဲဟယ်... ခွမ်း"

မြေပန်းအိုးလေးမှာ မြေပျပ်ရှေ့မှာပင် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် ဖိ နင်းပစ်လိုက်၏။

"ဒါတော့ လွန်တာပေါ့"

"ဟင်"

အမှောင်ရိပ်ထဲက အသံတစ်သံ။

တိတိကျကျ ပြောရလျှင် ယောက်ျားတစ်ယောက် ပီသကြည်မြသော အသံ။ ဘယ်နေရာက ထွက်လာသည်မသိ။ တိတ်ဆိတ်နေသော ဝန်းကျင်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံကြောင့် မြေပျပ် ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန် သွား၏။

အမှောင်ရိပ်ထဲက လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ရုတ်တရက် မြေ ပျပ်သည် ထိုလူကို ကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောနိုင်။ သူမနှင့် နေချို့အကြောင်းကို ဒီလူ အစအဆုံး သိသွားပြီဆိုသည့် အတွေးနှင့် နေရာမှာပင် ဒူးညွတ်ခွေကျ မသွားအောင် အနားရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို အားပြုဖမ်းကိုင်လျက် သူမကိုယ် လေးကို သစ်ပင်မှာ ကျောမှီထားလိုက်ရ၏။

"ရှင်... ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ရှင်ရှိနေတာကို အသိမပေးရတာလဲ"

"ဗျာ"

"အသိပေးရမယ် ဟုတ်လား"

"အဟွန်း... ဟွန်း... ဟွန်း"

"မလွယ်ပါလားဗျာ... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အေးရာအေးကြောင်း ရှာပြီး လူ တွေနဲ့ ဝေးတဲ့နေရာကို ရွေးပြီးလာနေပါတယ်၊ ဘယ်နှယ် နေရင်းထိုင်ရင်း

ရန်လိုခံနေပါလားဗျာ"

စူးရှနက်မှောင်သော မျက်လုံးများက ညအချိန်မှာပင် အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်နေကာ မြေချုပ်၏ မျက်နှာကို ခပ်ရှောင်ရှောင် အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေ၏။ ဒီလူ ဘယ်သူဆိုတာ မြေချုပ် မသိ။

စိတ်လည်း မဝင်စား။

ခက်တာက နေချိုနှင့် မြေချုပ်တို့ ပြောနေသည့် စကားနှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အခြေအနေတွေ အားလုံး ဤလူကြီး အကုန်ကြားသိသွားပြီ။

"ကျုပ်နာမည် စောနက်ကြယ်"

"ဘာ"

"စောနက်ကြယ်လို့ပြောတာ... မင်းတို့ ပြောနေတဲ့ စကားတွေ၊ အဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံးကို ကျုပ် မမြင်ဘူး၊ မကြားဘူးလို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်ပေါ့"

ပြောပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြလျက် ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်လိုက်ပုံက အတော့်ကို ခံပြင်းဒေါသ ဖြစ်စရာဖြစ်သည်။

"ဒီနေရာကို ရှင် ဘယ်အချိန်ထဲက ရောက်နေတာလဲဟင်၊ ပြီးတော့ ရှင်ဟာ သူများ စကားပြောတာကို ချောင်းနားထောင်တဲ့ လူ"

ရှက်လည်း ရှက် ဒေါသလည်း ထွက်သဖြင့် မြေချုပ် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီပြာနှမ်းနေသည်။

"အင်း... တစ်ခါတလေတော့လည်း ချောင်းနားထောင်ရတာ တော်တော် ပျော်စရာ ကောင်းတယ်၊ ဗဟုသုတလည်း ရတယ်"

သူ ပြုံးရယ်လိုက်သဖြင့် ဖြူဖွေးညီညာသော သွားများပေါ်လာကြ၏။

"ကျုပ် ချောင်းနားထောင်ခဲ့ဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံအရ ပြောရမယ်ဆိုရင်"

"ရှင်... ရှင် လူကြီးလူကောင်း မဟုတ်ဘူး"

"မင်းထင်တာ မဆိုးပါဘူး... လူ ကဲခတ်ကောင်းသားပဲ"

မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ပင့်ပြီး ခပ်လှောင်လှောင် ပြောလျှင် မြပချုပ်မှာ ထိုလူကို သတ်ပစ်ချင်လာ၏။

"ဒါပေမဲ့ မင်းလည်း ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးဟုတ်ပုံ မရဘူး၊ ကျုပ်ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားတွေကို ထောက်ရင် မင်းဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီး မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အတော်ပဲ ကျုပ်ကလည်း ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးဆိုရင် သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမတွေမှာ သတ္တိမရှိဘူး၊ ကိုယ် စိတ်ထဲရှိတာဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောရဲဘူး၊ လူကဲ့ရဲ့မှာ အထင်အမြင်သေးမှာ ကြောက်လို့ သူတို့စိတ်ထဲက ဆန္ဒနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် စကားတွေပြောပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူ အထင်ကြီးအောင် လူလေးစားအောင် ဟန်လုပ်ပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ရော တခြားသူတွေကိုရော အမြဲ လိမ်ညာနေတဲ့ လူတွေချည်းပဲ"

"အဲဒီလို လူမျိုးတွေကို မြင်ရတွေ့ရတာ တော်တော်စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်၊ မင်းလို စိတ်ဓာတ်မျိုး ရှားပါတယ်၊ မင်း စိတ်ဓာတ်ကို ကျုပ်ချီးကျူးတယ်၊ မင်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က နေချိုလိုလူမျိုးကို ဘာတွေများ သဘောကျနေတာလဲ၊ တကယ်ဆို သူက မင်း ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ဖို့ ကောင်းတာ"

"ရှင်... ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ရှင်နဲ့ မဆိုင်ဘဲ နေချိုကို ဘာတစ်ခုမှ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ဝေဖန်စရာ မလို ဘူး"

စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်စွာ မြပချုပ် စကားသံတွေက တုန်ရီနေသည်။

"ဪ... ကလေးမနှယ် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ခုနတုန်းကတော့ နေချို

ကို မင်းပဲ မုန်းတယ်ဆို"

စောနက်ကြယ် ဆိုသည့်လူက ပြောပြီး ရယ်နေ၏။

အားမတန်၍သာ။

ဖြစ်နိုင်ရင် ထိုလူကို သတ်ပစ်ချင်သည်။

သို့ရာတွင် ဘာမျှ မတတ်နိုင်။

စကားအနိုင် ပြော၍လည်းမဖြစ်။ နောက်ဆုံး စောနက်ကြယ် ဆိုသည့်လူ ကို မီးထွက်လု မတတ် မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ကာနေရာမှ ဆောင့် ကြီးအောင့်ကြီးဖြင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့၏။

ဒါတောင်မှ ထိုလူရယ်သံက မြပချုပ်နောက်ကို လိုက်ပြီး သရော်မော်ကား လှောင်ပြောင် နေလိုက်သေးသည်။

"ဟေး... မြပချုပ်လေး"

"ဟင်... နော်မာ"

"အမလေး... လူတစ်ယောက်လုံး ရှင့်မျက်စိ ဝိရေ တည့်တည့်မှာ ရပ်နေ တာကိုတောင် မမြင်တော့ဘူးလားရှင်"

နော်မာအသံက ခပ်ကျယ်ကျယ်။

"မိန်းမတော့ မရိုးတော့ဘူးနော်၊ ဘာလဲ ရှင့်နောက်က ကျားလိုက်လာလို့ လား"

"အေး... ကျားထက်ဆိုးတဲ့လူ လိုက်လာလို့"

"တကယ်"

"အဟက်... ခစ်... ခစ်"

နော်မာ ရယ်သံက စီစီလောင်လောင် ကျယ်လွင့်သွားသဖြင့် အနီးအနား

က လူတချို့က မြပချုပ်တို့ နှစ်ယောက်ရှိရာကို စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် စပ်စုလိုစွာ လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ထိုအထဲတွင် ပက်ထရစ်ရှာလည်း ပါသည်။ ပက်ထရစ်ရှာမျက်နှာက ပြုံးနေသည်။ ထိုအပြုံးမှာ အောင်နိုင်သူ တစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုးဖြစ်ကာ မြပချုပ် အလွန်မုန်းတီးသော အပြုံးဆိုလည်း မမှားချေ။

မြပချုပ်သည် အတောင်ပေါက်ကာ အိမ်သို့ ချက်ချင်း ပြန်ရောက်သွားချင်သည်။ ထိုသို့မဟုတ်လျှင် ပက်ထရစ်ရှာကို မုန်းသည့် အမုန်းနှင့် နှလုံးသွေးရပ်လုမတတ် ခံစားနေရခြင်း မကျေနပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

"ဟဲလို... နော်မာ"

"ဪ... တဒင်္ဂါလား"

"သူက ဘယ်သူလဲ၊ တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ"

မြပချုပ်တို့အနား အသားလတ်လတ်၊ အရပ်မနိမ့်မမြင့်နှင့် လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရုပ်အချောကြီးက မဟုတ်။ ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ဖြစ်သော်လည်း သူ့ကိုယ်ပေါ်ရှိ အဝတ်အစားများနှင့် စိန်ထည်ရွှေထည်များက ဖိတ်ဖိတ်လက်နေ၏။

တဒင်္ဂါဆိုသူ မျက်လုံးတွေက မြပချုပ်ကိုယ်ပေါ်မှ မခွာ။ ရွန်းလဲ့သည့် အကြည့်အပြုံးတွေက မြပချုပ်ကို အဘယ်မျှ စိတ်ဝင်စားနေပါကြောင်း ဖွင့်ပြောစရာပင် မလိုချေ။ ဤအခြေအနေကို ဒီလိုနေရာမျိုးတွင် အင်မတန် အကင်းပါးသော နော်မာက တဒင်္ဂါတစ်ယောက် အဘယ်မျှ မြပချုပ်ကို သဘောကျနေပြီကို သိပြီး ဖြစ်၏။

"မိတ်ဆက်ပေးရမှာပေါ့ရှင် မိတ်ဆက်ပေးရမှာပေါ့၊ ဟောဒီ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုလုံးမှာ သိပ်လှတဲ့ မဟူရာ မင်းသမီးလေး မြပချုပ်ကို လူတိုင်း စိတ်ဝင်စား

နေကြတာ မသိဘူး မှတ်နေလား"

"မြပချုပ်တဲ့လား"

"ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင်... နှလုံးသားရေးရာမှာ အင်မတန် အသည်းမာတဲ့ မိန်းမလှလေးပေါ့"

"ဟုတ်ပဲ၊မလားဗျာ၊ ဒီလောက်ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးက အသည်းမာတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပဲ၊ မလား"

"ဒါတော့ ကိုယ်တိုင်ကြုံမှ သိနိုင်တာမျိုးကိုးရှင့်"

မြပချုပ်သည် နော်မာနှင့် တဒဂ် အချီအချ ပြောနေသည့် စကားများကို ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စား။ သူမ မျက်စိရှေ့က မြင်ကွင်းထဲ ရောက်လာသည့် လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရခြင်း နှင့်ပင် အတော့်ကို စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်လျက် ကြီးစွာသော အနှောင့်အယှက် တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင် တိုးလိုက်ရသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

ထိုသူက တခြားသူ မဟုတ်။

စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် မုန်းစရာကောင်းသည်လူ။ သူ့နားရှိလူတစ်ယောက်က စောနက်ကြယ် ဆိုသည့် လူကို အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် စကားအမျှင်မပြတ်အောင် ပြောနေ၏။ စောနက်ကြယ်က ထိုလူပြောသမျှ စကားလုံးတိုင်းကို အင်မတန်မှ အလေးအနက်ထားဟန်၊ စိတ်ဝင်စားမှု အပြည့်ဖြင့် လေးလေးစားစား အရေးတယူ နားထောင်နေ၏။

ရုတ်တရက် သူ့အကြည့်များက မြပချုပ်ရှိရာသို့ တည့်မတ်စူးနစ်စွာ ရောက်ရှိလာရာ သူမတွင် ရှောင် တိမ်းဖို့ရာပင် အချိန်မရလိုက်ချေ။

အကြည့်ချင်းဆုံလျှင် သူက မြပချုပ်ကို အလွန်အင်မတန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်၏ အမူအရာဖြင့် ဦးခေါင်းကို

ညွတ်လျက် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် သူ့အကြည့်က မြေပျံကို
နောက်ပြောင်သည့် အကြည့်။

အရပ်မြင့်မြင့်။

ဗလကောင်းကောင်း။ အသက်သုံးဆယ်လောက်ရှိမယ်။

သူ့လောက် ပခုံးကျယ်သူကို မြေပျံ တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူး။ ကြွက်သားတွေ
က ဖုတ်စက်မောက်ကြွနေ၏။ အထက်တန်းစား လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက်
အတွက် ကြံ့ခိုင်လွန်းသည်။

အသားညိုညို

မျက်လုံးနက်နက် ကြည့်ပုံက စူးစူးရှရှ။ သူ့မျက်နှာထားက သွေးအေးအေး
နှင့် ရက်စက်မည့်ပုံ။ သူ့ အပြုံးက တစ်ဖက်သားကို ပမာမခန့် ပြုသည့်ဟန်။
သို့ရာတွင် ညိုရောင်သန်းသော သူ့မျက်နှာက အထက်တန်းစား
ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲက လာသည့် မျက်နှာမျိုး ကျက်သရေရှိလှပေသည်။

မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်အိမ်ကျယ်ကျယ် သေးသွယ်ဖြောင့်စင်းသည့် နှာတံ၊ နီရဲ
ပြည့်တင်းသည့် နှုတ်ခမ်း၊ ကျယ်လွင့်သည့် နဖူးပြင်၊ စူးရှတောက်ပ မျက်လုံး
များက ယောက်ျားပီသ၍ ခန့်ညားသော အသွင်ကို ဖော်ပြနေ ကြ၏။

မြေပျံက သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ တုံ့ပြန်ခြင်း မပြုဘဲ မျက်နှာကို တခြား
ဘက်သို့ လွှဲလိုက်၏။

"ဘယ်လိုလဲ ဦးဘမန်၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ကိုစောနက်ကြယ်ကို
မောင်ပိုင်စီးပြီး စကားတွေ ပြော နေတော့မှာလားဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ပြောဖို့ အ
လှည့်လေးများ ထားစမ်းပါဦး"

"လာဗျို့... ဦးစောနက်ကြယ်၊ ခင်ဗျားကို သိပ်လှပြီး ဆွဲဆောင်အားအပြည့်
ပါတဲ့ မိန်းမမျိုးနဲ့ တွေ့ပေးရဦးမယ်"

လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူကို လာခေါ်သွား၏။ စောနက်ကြယ်က ရယ်ရယ်မောမောနှင့် အတူလိုက်သွားတာ မြင်လိုက်ရ၏။ နာမည်ဆန်းနှင့် လူတစ်ယောက်။ တစ်ခါမှ မကြားဖူးချေ။ စိတ်ထဲမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်သွားသလို ထင်ပေမဲ့ မြပချုပ်စိတ်သည် နေချိုထံသို့ ရောက်သွားသဖြင့် စောနက်ကြယ်ဆိုသည့် လူအကြောင်း ချက်ချင်း လိုပင် မေ့ပျောက်သွားသည်။

"ပချုပ် ပြန်တော့မယ်"

မြပချုပ်သည် နေချိုနှင့် သူမအဖြစ်ကို ပြန်မတွေးချင်သည့်အဆုံး ဗြုန်းခနဲ နော်မာကို နှုတ်ဆက် ကျောခိုင်းလိုက်၏။ မြက်ခင်းကို ဖြတ်ကာ နေချိုနှင့် တကွ အားလုံးကို ကျောခိုင်းလိုက်၏။

နေချိုသည် မြပချုပ်နှင့် အဝေးဆုံးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ နေချို လက်ထပ်မည့် သတို့သမီးမှာ မြပချုပ် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်တော့။

နေချိုရယ် ရှင်ဟာ မြပချုပ်အပေါ်မှာ တော်တော် စိမ်းကားရက်စက်ပါလား။

ကားကို နေရာမှ အကြမ်းရမ်းဆုံး မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

မြပချုပ်တစ်ယောက် စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ စိတ်ရှိသလောက် ထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ် လိုက်မိပြီ။ နာကြည်းသည့် အနေနှင့် လက်တွေ့ကျသည့် သဘောထား၏ နောက်ကွယ်တွင် မြပချုပ် နှလုံးသားအစုံမှာ ရစရာ မရှိအောင် မွေ့မွေ့ကြဲခဲ့သည်။

ယူကျုံးမရခြင်း ဆိုသည့်အဖြစ်သည် သူမ၏ မာနထက်လည်းကောင်း၊ နာကြည်း ခံပြင်းခြင်းထက် လည်းကောင်း လှိုက်လှဲစွာ လှုပ်ခတ်ကွဲပြားလျက် ရှိသည်။

နေချို့ကို သူမ ချစ်သည်။

ဤသည်ကို နေချို့လည်း သိသည်။

မြပချုပ်လည်း သိသည်။

မြပချုပ် ရင်ထဲတွင် ဘောင်ဘင်ခတ်လျက်ရှိရာ မိုးကောင်းကင်သည် သူမ
ကိုယ်ပေါ်သို့ တအိအိ ပြိုဆင်း ပိကျလာသလို ထင်၏။

သူမဘဝတွင် ဤနေ့လောက် ဆိုးရွားခါးသီးသော နေ့ရက် နောက်ထပ်
ဘယ်သောအခါမှ ထပ်မံကြုံ တွေ့စရာ မရှိတော့ချေ။
